

Svazek květin vadne, když padá do hrobu
Ztrácí světlo, ztrácí váhu, když jde vstříc osudu

Uvnitř ležím já, vnímám jen napůl
Ztrácím světlo, ztrácím váhu a jsem nekonečně volný

Něco se děje nade mnou i pode mnou
Moje fantazie teď pod zemí pracuje naplno
Země chrání mé tělo jako černý sníh
Moje myšlenky nedávají smysl a orgány září

Uvnitř ležím já a vnímám jen napůl
Ztrácím světlo, ztrácím váhu a jsem nekonečně volný

S rozzuřenou tváří Bůh leží vedle mne
Jako každý den ho slyším obracet se v hrobě

Něco se děje nade mnou i pode mnou
Moje fantazie teď pod zemí pracuje naplno
Země chrání mé tělo jako černý sníh
Moje myšlenky nedávají smysl a orgány září

Znamení nové tmy tě nechává daleko od cíle
Tam, kde tě vidím běžet opuštěnou krajinou
A pomalu se snáší noc
Hluboko řvou studené vodní proudy
Pod zemí, na které umíráš
Tam, kde tě vidím ležet a čekat
V opuštěné krajině... sbohem.

Svazek květin vadne, když padá do hrobu
Ztrácí světlo, ztrácí váhu, když jde vstříc osudu

Moje starší sestra jde spálit mé šaty a věci
Oheň plane proti Měsíci
Cítím, že se blíží můj čas

Něco se děje nade mnou i pode mnou
Moje fantazie teď pod zemí pracuje naplno
Země chrání mé tělo jako černý sníh
Moje myšlenky nedávají smysl a orgány září.

M. I., K. II, ž. V, verš 92-122